

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 16. De cognitione sui ipsius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Attendite, ne iustitiam vestram faciatis **Februarius.**
coram hominibus, ut videamini ab eis;
alioquin mercedem non habebitis apud Pa-
trem vestrum, qui in caelis est. *Matt. 6. v. 1.*

Sic autem sit opus in publico, quatenus
intentio maneat in occulto. *Greg.*

DIES XVI.

De cognitione sui ipsius.

I.

T*u quis es ?* O importunam amoris sui
ipsum quaestionem ! Quantopere haec
arrogantiam nostram comprimit ! *Tu quis
es ?* Quot causas, nos submissè gerendi
paucis haec verba continent ? Dum nos
compellunt in nos ipsos descendere ; qua-
les ibi miseras ea nobis non detegunt, si
oculos eis claudere, vel nos ipsos nobis ce-
lare non velimus ? *Tu quis es ?* Quid inspi-
rare tibi arrogantiam potest ? An forsitan
origo tua ? Aliam non habes, quam nihi-
lum. An conceptio tua ? Haec non est, nisi
peccatum. An nativitas tua ? Haec est
verum supplicium ; non enim mundum
ingrederis, nisi patiendo. An vita tua ?
Haec est continua imbecillitatum, & mise-
riarum series. An mors tua ? Haec est
fatalis necessitas, quae corpus tuum in pul-

Februarius. veres convertit, & animam tuam in statum æternitatis ablegat, quin tibi polliceri possis, eum non infinite tibi infelicem fore. Inveniturne in his omnibus aliquid, quo superbiam tuam fulcire queas?

II. *Tu quis es?* Quid te ad superbiam incitate potest? Num intellectus, qui à bestijs te discernit? Ah! Quàm is est debilis, quàm obcæcatus! Hic, cùm factus sit ad subigendas animi commotiones, quoties eorum mancipium est? An Ingenij tui perspicacia, quæ à fæce hominum te distinguit? At, quàm multos invenies inter eos, qui ingenio te superant? Quantas in eo deprehendes imbecillitates, nisi tibi ipse aduleris? An naturæ tuæ dotes? Hæc venustas, hoc robur, hæc solertia? An hæc naturæ dona tibi ipse dedisti? Quantum opere ijs abusus es? An non hæc ipsa sunt justissimæ timendi, réque demittendi causæ? An scientia tua? At quàm modica hæc est! Quàm multi sapientes haberi possent, modò sciunt ea, quæ tu ignoras? Quàm incerta hæc est? Sæpe aliud te non docet, quàm nonnihil prudentiùs dubitare. At quoties ea inutilis est? Omnia sciuntur, exceptis ijs, quæ sciri debent unice, ars videlicet DEO placendi. An sublimitas dignitatis tuæ? Verùm hæc ad aliud non servit, quàm
ad

ad defectus tuos omnibus manifestandos, *Februarius.*
& vilitatem meritorum tuorum clariùs
demonstrandam. An magni nominis fa-
ma, quam tibi comparâsti? Hæc, cum in-
geniorum vilium & cæcorum nitatur ju-
dicio, quàm parùm, justa est? Quàm parùm
solida est? Et cum ab hominum inconstan-
tia, & levitate pendeat, quàm parùm sibi
constat?

III. Tu quis es? An divitiæ superbum
te reddunt? An eæ meritum tibi conciliant?
An felicior, melioremve te efficiunt?
An non frequenter sunt fructus, occasio,
& materia scelerum tuorum? Atque hanc
ipsam ob rationem, te submissè gerendi
tibi causam præbent? An dignitas & ex-
cellentia tua? At alia non est præter eam,
quæ meritis & virtute nititur. Nanus
aliquis super columna positus semper nanus
est; ij, qui omnium videntur maximi, plu-
rimis indigent. Exhaustiri Provinciæ
debent ad eos juvandos. Quanta indigen-
tia! An potentia tua? Custodiæ, quæ
Principem cingunt, arma, quæ eundem
defendunt, non faciunt, ut de se plus vi-
rium, & potentiæ habeat; sed ostendunt
solummodo, ei majori opus esse adminiculo,
ad sublimitatem suam sustentandam, plu-
ribusque brachijs ad eam defendendam,

K

An

Februarius. An virtus tua? Nullam habes, ut primum superbia intumescis; aut certè eam perdis, ubi immoderatè de ea tibi blandiris. Ubi nam igitur superbia tua sedem figere tutò potest, nisi in corde & animo penitus excæcato?

Frequenter temetipsum interroga, tu quis es? Verùm ut ad hoc respondeas, non philautiam, sed rationem & fidem tuam consule.

Tu quis es? Jo. c. i. v. 19.

Qui putant, se aliquid habere, superbiendo non accipiunt, quod adest, qui magnum putant esse, quod deest. *Aug.*

DIES XVII.

De peccato Libidinis,

I.

Peccatum libidinis imbecillitati adscribitur; & proin hominum cœcitati leve quid esse videtur; cùm tamen pauca sint peccata in se ipsis graviora, nec ullum in effectibus magis noxium. anne peccatum leve censendum, quod unicum ferè ob materiæ levitatem hominem à peccato mortali non excusat? De peccato libidinis sentiendum, quod de igne, qui non modica infert damna. Imò hoc funestius, quam
ignis